

De 3 første sider handler om et tiltalepunkt mot meg, vel det viktigste, som jeg ikke har anelse om. Det er fri fantasi, og jeg kunne ikke få svar på noe spørsmål. Svar kom der, men ikke på spørsmålene. Se brevene fra "retten". - Det het også i premisen at jeg hadde hatt en utstrakt radiokontakt med minst 10-12 agenter o.s.v. - Hvis dette hadde vært nevnt under forhør eller i retten, ville jeg på stedet kunnet bevise at det var umulig. Under kammsalutt den 17/5 - 1947 fikk jeg nemlig sprengt trommehinnene. Jeg hadde 2 operasjoner på venstre øre, og utmeisling. Jeg hørte aldri mere på dette øre, og det høyre var også svekket. Idag hører jeg ikke i det hele tatt uten høreapparat. Jeg kunne vist finne flere fine, og man ville forstatt at radiotelegrafi var ikke mulig for mitt vedkommende. Og hvem brukte Televerket under "hemmelige" radioforbindelser? - Jeg undret meg over denne tiltalen, som ikke var nevnt i retten, men allikevel var et viktig tiltalepunkt. Jeg har senere fått en peiling på hva som har satt fantasien i sving. Men jeg må først nevne James Luther, sjefen for Norsild A/S. Han var halvt tysk, og halvt engelsk. Han hadde i mange år vært representant for Daufrika her i Norge, og hadde mange kjendte og venner langs kysten i forbindelse med billeoppkjøp. Hans mor var fra Skotland, og han bodde sammen med henne i Kalmarhuset her i Bergen. Dessuten var han forlovet, og ble senere gift med en engelsk dame. Dette skulle fortelle hvor hans sympatier var. Han var ikke partimedlem. Han ble arrestert, og firmaet ble inndratt som fiendtlig eiendom. Det var verdt kr. 50.000.-, og jeg kunne senere være ham behjelpelig med å få dette erstattet i Tyskland.

Og så tilbake til fantasi-tiltalen: Luther hadde fra Hamburg en kjendt som var offiser og stasjonert på Statsarkivet. Hans hjem i Hamburg var blitt bombet, og han hadde mistet en kostbar frimerkesamling. Og nå ville han prøve å samle en ny. Han kunne selv besøke forretningene her i Bergen, men ville gjerne også ha en forbindelse i Oslo. Gjennom Luther patok jeg meg å få en slik forbindelse, og det kom istand en ordning at jeg fikk tilsendt frimerker med angitt pris. Luther leverte dem videre, og jeg fikk tilbake dem som ikke var av interesse, med oppgjør for dem han beholdt. Dette gikk svært greit. Jeg mottok ny forsendelse 8/5, men den ble straks returnert. Etter mere enn 2 år, på Akershus, fikk jeg besøk av en politimann fra Bergen, som var overflyttet til Nitedal, og underveis skulle han oppsøke meg til forhør angående en frimerkehandler i Oslo. (Denne politimann, fikk jeg senere vite, var en av dem som skjöt dødsdømte på Sverresborg. Men nå var han blitt nervøs og søkte seg forflyttet). - Frimerkehandleren var blitt nervøs for den siste forsendelsen, som jeg hadde returnert, og telegraferte etter den. Telegram og frimerker har kryssset hinannen, men telegrammet kom ikke til meg. Det havnet hos politiet, som her fikk et tydelig bevis for min utstrakte virksomhet. - Jeg har ofte tenkt på hva denne frimerkehandler og hans familie har gjennomgått i disse mere enn 2 år og senere. - Ved å forhøre meg straks kunne saken blitt oppklart, og jeg ville også unngått dette viktige tiltalepunkt. Denne frimerkehandler er blitt til minst 10-12 agenter og hans telegram til en utstrakt radiovirksomhet. Selvsagt gjaldt ikke telegrammet frimerker, det var klart, det var nok annet det gjaldt, som var så viktig at det måtte telegraferes etter gjennom Televerket. Eller var det bare om å gjøre å skaffe beviser og uskyldige tiltalte? De som ville vitne til fordel ble avvist. Men hadde man noe som var til belastning var man hjertelig velkommen.

Gulating Lagmannsrett,

B e r g e n.

Ad domsavsigelse mot Bendik Aarberg 26/1 - 46.

Da der er en hel del ting som står uklart for meg i anledning ovennevnte domsavsigelse, tør jeg herved be om at man godhetsfullt gir meg en orientering, og besvarer de spørsmål jeg her framkommer med.

Grunnlaget for at jeg i det hele tatt kan dømmes etter § 86 og landssvikanordningen er at Norge har vært krigførende stat da "forbrytelsen" ble begått, og at jeg har vært klar over det. Det heter derfor i premissene: "Retten finner videre bevist, at samtlige de tiltalte var klar over at der besto krig mellom Norge og Tyskland fra 9. april 1940 og ut gjennom hele okkupasjonstiden".

Spørsmål 1: Hvori ligger beviset for at jeg anså Norge for å være i krig med Tyskland gjennom hele okkupasjonstiden?

Jeg har tvertimot selv hele tiden hevdet, og hevder fremdeles, at dette ikke var tilfelle. Hvori ligger beviset, når jeg selv har hevdet det motsatte, og der i retten ikke var framført ett eneste vitneprov mot meg? Jeg forstår intet av dette, og vil gjerne få det klarlagt.

I premissene er et avsnitt: "Noe vekt i skjerpene retning må også legges på hans medlemskap i N. S."

Spørsmål 2: Hvorledes kan man dømme folk for medlemskap i N. S., når en ikke - "nazistisk" dommerforening i oktbr. - 1940 sendte ut en meddelelse til samtlige dommere at det sto enhver fritt å melde seg inn i N. S. eller ikke, og det i et senere sirkulære framholdes, at dommerne gjøres kjendt med dette for at de ikke skal la seg hindre i å gå inn i N. S.?

Dette forstår jeg like lite av.

Jeg synes det er mer enn merkelig, at man videre finner bevist, at "..... han besørget forbindelsen mellom Fanger og et antall agenter som ikke var mindre enn 10-12. Dessuten hadde han kjendskap til en rekke andre personer som uten egentlig å være agenter, sto i organisasjonens tjeneste"

Spørsmål 3: Dette stemmer ikke overens med min forklaring, og hvilken forbindelse er det det her siktes til at jeg har besørget, utover at jeg har betalt ut lønn?

Spørsmål 4: Hvori ligger beviset for disse minst 10-12 agenter o.s.v., når det overhodet ikke var avhørt vitner i min sak, og denne store samling er ukjendt for meg?

Spørsmål 5: Hvorfor ble ikke en eneste en av denne store flokk innkaldt som vitne i min sak, så forholdet kunne bli virkelig klarlagt?

Spørsmål 6: Hvorfor er ikke en gang Fanger stilt noen spørsmål om meg i retten, til tross for at han var tilstede og ga forklaring om de andre tiltalte?

Spørsmål 7: Da Retten må være bedre orientert enn meg: Hva er navnene på de minst 10-12 agenter og den "rekke andre personer" der tales om? Retten må sikkert kunne nevne navn på minst 10-12 agenter, og dessuten "en rekke" navn på andre personer, og etter premissenes inntrykk venter jeg meg en lang rekke.

Spørsmål 8: Hvorpå bygger Retten sitt bevis for at jeg hadde "en i virkeligheten overordnet og kontrollerende stilling?" Jeg hørte intet om det under rettsforhandlingene, der var som nevnt absolutt ingen vitneavhøring, hverken om dette eller annet.

Der står i premissene: ".....og den ville ha vært

til den største skade for norske og allierte interesser"

Sørsmål 9: Med hvem var Norge alliert, og fra hvilken tid?

" 10: Hvilke norske interesser kunne skades ved at vi ville hindre krigshandlinger i Norge, når Norge ikke var krigførende stat?

12 års tvangsarbeide (omgjort til fengsel) er ingen spøk, sett fra min side. Jeg skjønner så lite av det hele, men vil så gjerne forstå det, og imøteser derfor en grei redegjørelse.

Ærbødigst

Bendik Aarberg.

LAGMANNEN I GULATING.

B E R G E N

Telefon 16720.

Herr Bendik Aarberg,
Fange nr. 38,
Akershus Landsfengsel.

I anledning av Deres brev av 1. ds. meddeles at loven har forskrifter om hva premissene til en dom skal inneholde. Det er ikke foreskrevet at det skal redegjøres for hvordan dommerne er kommet til sitt resultat med hensyn til hvad som finnes bevist.

Jeg må henvisse til domspremissene.

Saken har ikke vært forelagt for noen av de 3 faste dommere eller de 4 domsmenn som behandlet Deres sak. Av de faste dommere er forøvrig 2 ikke lengere knyttet til lagmannsretten og den 3die for tiden permittert på grunn av sykdom.

Gulating Lagstol, den 6. desbr. 1947

E. T. Eftestøl (s.)

Akershus Landsfengsel, 15/12 - 47.

Herr Lagmannen i Gulating,

B e r g e n.

På mitt brev av 1. ds. har jeg mottatt Deres svar av 6. ds., hvori De meddeler at det ikke er foreskrevet i loven at det i domspremissene skal redegjøres for hvordan dommerne er kommet til sitt resultat med hensyn til hva som finnes bevist.

De sier, at det er ikke foreskrevet at det i premissene skal redegjøres o.s.v., men - det er vel heller ikke foreskrevet at man i premissene eller på annen måte ikke skal redegjøre for hvordan dommerne er kommet til sitt resultat m.h.t. hva som finnes bevist, dette som må sies er det viktigste og grunnleggende for domsresultatet, og først og framst tiltalte bør være kjendt med?

Jeg er klar over at det er de beviser som framkommer under selve rettsforhandlingene som legges til grunn for skyldsspørsmålet og domsavsigelsen, og gjennom det som framkommer under rettsforhandlingene at dommerne kommer til sitt resultat m.h.t. hva som finnes bevist, for tiltalte skal jo i retten ha anledning til å imøtegå og motbevise, altså forsvare seg. Det er utenkelig at man ad andre veier når fram til "bevisene".

Til tross for at jeg fulgte godt med under rettsforhandlingene, hvilket var forholdsvis lett, da ingen vitner framførtes, kunne jeg ikke oppdage at aktor førte bevis for sine påstander, og det er derfor jeg ønsker en redegjørelse for hvori bevisene ligger.

Ærbødigst

Bendik Aarberg.

GULATING LAGMANNSRETT.

A. lf. J.nr. ²⁷⁷³ 47 - 27/12 - 47.

Herr Direktøren
for Akershus landsfengsel.

Ad A.lf. 2736/1947 - fange nr. 38, Bendik Aarberg.

I anledning av herr Aarbergs skrivelse av 15. ds., mottatt med herr Direktørens påtegning av 19. ds., bes det meddelt hr. Aarberg at jeg ikke har kjendskap til, og ikke finner å kunne imøtekomme hans ønske om en redegjørelse for, hvordan dommerne i hans sak er kommet til sitt resultat med hensyn til hva som er funnet bevist.

Gulating Lagmannsrett den 22/12 - 1947.

E. T. Eftestøl. (sign.)

Utleveres fg. nr. 38, Bendik Aarberg.

Akershus landsfengsel 27/12 - 1947.

Haakon Skattum (sign.)

Jeg hadde tidligere søkt saken gjenopptatt, og den 16/8 -47 kjendte Eftestøl tilstrekkelig til saken til å kunne avslå gjenopptagelse. I desbr. s.å. har han ikke kjendskap til bevisene, kan ikke redegjøre for noe. - Ingen av mine spørsmål har man kunnet besvare, ikke en gang spørsmål nr. 2 har man forsøkt å dementere, for det er ugjærlig.

Tale holdt av h.r.adv. Hans H. Schjøth som forsvarer for lagfører Gustav Janson, Grünerløkken, Oslo, den 28/8 - 47 i Oslo Byrett. Aktor var Ole A. Bache, dommer Moltke Spilleth. Nedskrevet på stedet av Elvin Westheim, Øvre Smestadvei 27b, Smedstad: Ærede dommer.

Da dommen nu er faldd, og vi således er ferdig med saken mot Janson, tar jeg meg den frihet å si den ærede rett noen ord, hvilket jeg nu kan gjøre, da det ingen innvirkning har på Jansons dom.

Det er helt feilaktig og meningsløst av Dem herr dommer, og juridisk uforsvarlig at dommerne og rettene daglig på grunn av en parole fra høyere hold søker pådyttet hvert medlem av Nasjonal Samling at vi var i krig, og at han forstod dette eller burde ha visst det, og at han bistod fienden med råd og dåd.

Gjennom den offentlige granskningskommisjon som nu har utgitt sine betenknings trykt og således offentlig tilgjengelig for alle, er det fastslått at på regjeringsmøte i Tromsø den 8. juni 1940 ga regjeringen og kongen, - da de måtte rømme landet, - all myndighet og makt til generalissimus Ruge.

Det er senere fastslått at generalissimus Ruge, hærens overkommando, kapitulerte betingelsesløst og endog ga tyskerne store innrømmelser.

At rettene og dommerne ikke vet den ting, men fortsatt forsøker å presse de tiltalte til å "burde ha visst" eller "visst" det motsatte av det som granskningskommisjonen har fastslått, - det er meningsløst.

De kan ikke gå hjem og sette Dem i en god stol med ren samvittighet etter dette.

De, herr dommer skal svare for Dem selv i stille stunder. De skal svare for Dem selv like overfor Deres samvittighet, De skal svare overfor andre mennesker, De skal svare for de øvrige innen juriststanden og De skal til slutt svare for Dem selv

overfor Gud.

Jeg vil derfor, så innstendig jeg kan, si Demnoen alvorssord herr dommer før vi skilles i denne sak. For framtiden betenk Dem, betenk Dem!

Lagmann Erik Solem (Erik Blodøks) døde plutselig for et par år siden. Han begikk selvmord. Det var han som dømte Quisling.

Følgende brev ble beslaglagt av politiet som fannt dem under ransaking. Det var umulig å få dem framlagt i retten, de var ikke å få tak i igjen. Først da jeg var på Akershus fikk jeg dem endelig, og det var fordi en førstebetjent Berge på økonomisk avd. bekreftet at han hadde sett dem og at de eksisterte at de endelig måtte fram: (Noen hjelp ble de allikevel ikke, slikt noe hadde ingen betydning. Man hadde kun interesse av å finne ting som kunne skade. Alt annet var uten betydning.):

Fornebu 26/7 - 44.

Halo Aaberg.

Ja du blir vel overjitt, naar du ser vem som skriver til dig. Men det er kun min simple pligt at la høre it par ord i fra mig, jeg føler at jeg ståar i taknemlighedsjeld til dig, for jeg er sikker paa at du har vert til stor jelp for min kone nu i denne fryktelige tiden for hinner, ja dette var en grusom oplevelse for oss alle 3, men jeg tror at den som har det verst av oss 3 nu det er min kone, som nu staar alene ijen hjemme, og ingenting har til at jelp sig med, verken paa den ene eller andre maaten, men haaber at krigen snart er slutt, saa der kan bli en ordning i all denne elendigheten. Jeg har nettop for it par dager siden sent it brev hjem til min kone. I det brevet ba jeg hinner om hun vilde forsøke til at sende in en ansøking, om at faa mig frigit. Men efter som jeg forstaar da er hun for tiden syk, av den grund vilde jeg spørge dig om du vilde ji hun en haandsrekning med ansøkingen. Jeg sitter jo helt usjuldig i denne saken, som di har arrestert mig for. Jeg synes derfor at jeg skulde ha store muligheter for at slippe fri, vist hun kunde faa de rette anbefalinger av folk som hadde noget at si i samfundet, saan som Lensmand og Doktor, havde jeg bare ha bekjentskab med en høiere-staaende Tysk offiser, da vilde en saadan anbefaling, sikkert jort saan at jeg slap fri. Vis du skulde ha et saant bekjenskab Aaberg, vilde jeg vert dig evi taknemmelig, dersom du vilde jort dette jeg ber dig om. Jeg haaber at du vil svare mig paa dette mit brev, send da brevet, til den adresse som jeg opgir her i mit brev. Ja du forstaar vel at dette er it brev som blir skrevet ulovlikt. Men dersom dere sender in en ansøking for mig saa sen den til følgende adresse Grini Jelfefengsel, Viktoria Terasse 7, skriver du personlig til mig, saa gjør det paa følgende maate. Brevet som du sender til mig forseiler du, og ligger ind i en anden komforlut du skriver bare navn og nummer paa den inderste komforlutten paa den uterste skriver du denne adresse. E. Amundsen Borggt. 14, Oslo. Jør du dette, saa blir det ordnet saan at jeg faar dit brev. Og saa til slutt en venlig hilsen ifra mig, til dig og din hustru, hils min kone i fra mig. Det var trist at jeg ikke fikk lov til at snakke med dere, da dere var i Oslo. Skriv snart saa er du snild. Du maa ha saa mange takk for alt vad du har julpet min kone med.

Nr. 10969, Lorentz Amundsen (sign.)